

List babke

Bez koreňov a minulosti by sme nemohli vyrásť do života a krás budúcnosti.
Pamätajme na ruky, čo miesili chlieb na lúkach v pote a uspávali svoje deti v perinách pokoja, lebo mali seba navzájom.....

Mila babka,

píšem Ti tento list, aj keď sme boli nedávno spolu. SPOLU....dnes už viem, ako naozaj spolu..

Prázdniny sa skončili a ja som sa vrátil do školy, stretol som kamarátov a všetci sme si začali vymieňať zážitky. Niektorí boli pri mori, niektorí na lyžovačke v horách, iní zas na wellness pobyte.

Trochu som sa hanbil zato, že ja som bol len.... u babky na dedine...

Porozprával som im o tom, ako sme spolu každé ráno zbierali vajíčka, aké to bolo dobrodružné a zábavne hľadať ich stále na nových miestach..

Oooo a tie voňavé raňajky. Pripadal som si ako človek-lovec, čo som si našiel, to som aj zjedol.Voňavý a chrumkavý chlebík upečený na piecke...Vianočné pečivo, čo prešlo rukami a ostali na nich otlačené čiary života....

"Čo vajco s chlebom na raňajky? Keby aspoň nejaký toast alebo bageta!\"

Viem, babka, určite premýšľaš, čo to je , že si to iste nepočula.

Nevadí ,ver mi, je to obyčajné pečivo, ktorému sme dali dôležitosť len my sami.

Spomínam si ako sme miesili cesto na koláče, ako pomaly rástlo a ty si mi rozprávala

o svojom živote, aké to bolo ťažké a smutné. Nebolo toľko jedla, ani práce. Darčeky ste nikdy nemali, ozdoby na stromčeku boli z dvora a záhrady. Ale ľudia boli spolu a pomáhali si. Spievali si večer piesne a pri bolestiach im pomohli bylinky, ktoré si nazbierali na lúkach. Neboli filmové plátna, ani kiná, no príbehy žili večerným životom dediniek, tradovali sa a kým prišli z horného na dolný koniec, bol to už iný príbeh. Ale spájal...

Sám som si pripravil koláč, naplnil a upiekol ho v piecke na drevo, ktorá bola určite stará ako celý svet, však?

Aký som bol prekvapený, keď som objavil starú žehličku, nie takú modernú-elektrickú, ale takú na uhlíky z piecky, bola ťažká, ale voňala teplom domova a do každej veci, po ktorej prešla túto vôňu vtlačila.

....vonia mi stále.....

Večer si ma uložila do obrovskej drevenej postele a prikryla ťažkou perinou, v ktorej som sníval tie najsladšie sny o tom, čo som všetko zažil.

Spievala si mi piesne svojej mamy, hladkala vlasy rukami, ktoré mi voňali za dobrotou a láskou. Koľko gramov váži zlato? Neviem....Ale tvoje srdce má tonu .

Darčekom boli príbehy a čas spolu, čas, ktorý teraz nikto nemá.

Vrátil som sa domov a chýba mi to.

Keď zatvorím oči, aj teraz cítim chuť na jazyku, vôňu tepla a slzu v oku, ale TY tu už nie si...

A aj napriek tomu všetky tieto obyčajné veci vo mne ostali.

Ved' čo je hamburger oproti voňavému chlebu, či marcipánová torta oproti pečeným buchtám.

Som ešte malý, ale budem si strážiť všetky spomienky, ktoré na teba mám.

Od teba viem, že čas máme dávať, nie prežívať. Keď sa sype sneh, padajú tvoje šediny, češeš si ich hore v nebi a pečieš všetkým svoje koláče.

1. Žehličku som si zobral.Voňajú mi všetky sny za uhlíkmi lásky mojej babky. Cítim
Tvoj vnuk zkeľčas polienko z lesa....